

ikke, thi de forskellige Medlemmer tage jo Ordet . . . (Afbrydelse) . . . Jo, det er rigtigt nok. Den højtærede Minister sagde, at man forlangte Umuligheder af ham; tog han Hatten op, fik han Prygl, og tog han den ikke op, fik han ogsaa Prygl, og saa kommer han til det Resultat, at der i vor Betænkning staar, at det maa fastholdes, at Arbejdet skal udbydes i Licitation, men længere nede staar der, at det skal udføres af stedlige Arbejdere. Nej, det have vi ikke sagt. Vi have sagt, at under de nuværende Forhold vil der ikke være Mulighed for at faa det udført gennem private Arbejdsgivere. Hvis det havde været muligt, skulde det udbydes i Licitation, men da det ikke er muligt, siger man, at man bør lade det udføre under Overtilsyn af den Arkitekt, som Staten har antaget, og ved at antage Konduktører og Arbejdsledere, og saa mener man, at Arbejdet vil kunne blive udført mindst lige saa godt og sikkert og lige saa billigt. Saaledes forholder dette sig.

Saa sagde Ministeren noget, som paa een Gang glædede og forundrede mig. Ministeren sagde: Nej, under disse Forhold ville vi aldeles ikke blande os i den Strid, der staar, vi ville ikke arbejde med Skruebrækkere. Nu er altsaa dette Ord legaliseret af Justitsministeren, og saa kunne Arbejdere, som bruge det, ikke blive straffede derfor. For saa vidt glædede det mig, men det Standpunkt, Ministeren tog, forundrede mig, naar han erklærede, at han ikke vilde blande sig i Striden. Jeg har altid hørt, at naar Statsinteresser krævede det, maatte alt andet bøje sig derfor, og naar Forholdet er det, at den, man har henvendt sig til, selv har afskaaret sig fra Muligheden af at udføre det Arbejde, han har paataget sig, synes jeg, at man, naar man erklærer, at der er Nødstilstand til Stede, maa sørge for, at denne Tilstand bliver afhjulpen. Men det gør man ikke, man bøjer sig i dyb Ærbødighed for Lockouten og siger: Alting maa hvile, den Nødstilstand, vi have erklæret hersker med Hensyn til Strafanstalter, maa vente med at blive afhjulpen, til Lockouten er forbi. Jeg har ikke før hørt et saadant Ræsonnement. Jeg har aldrig tænkt mig andet end, at naar Statens Interesser absolut krævede det, maatte Staten se at faa sit Krav fyldestgjort paa den Maade, som den var i Stand til; og her er den i Stand til det ved selv at antage de Folk, som skulle udføre Arbejdet. Jeg mener altsaa, at hvis Nødstilstanden er saa alvorlig, som den højt-

ærede Minister siger, kan han gaa den Vej, vi have anvist; thi om den Mand, han har udset som Favorit til at udføre Arbejdet, bliver i Stand dertil foreløbig, ved man i hvert Fald ikke, og hvis der er en saadan Nødstilstand til Stede, som den højtærede Minister erklærer der er, er den Vej, vi have anvist ham, den bedste, han kan gaa for at faa sit Fængsel færdigt.

Justitsministeren (Bilow): Jeg skal paa Grund af, at Tiden er saa fremrykket, fatte mig i meget stor Korthed. Paa den udtrykkelige Forespørgsel fra det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) skal jeg svare, at jeg endnu ikke er klar over, om der kommer Forslag til en ny Straffelov til næste Samling. Jeg skal jo først have Betænkningen afgiven fra Straffelovkommissionen, og som sagt gentagne Gange i denne Sal arbejder Straffelovkommissionen saa energisk som overhovedet muligt, og den har lovet mig, at Betænkningen skulde blive afgiven inden Udgangen af indeværende Aar 1911. Naar saa Betænkningen er afgiven, rejser sig straks det Spørgsmaal, om man skal forelægge den for Rigsdagen, saaledes som man faar den, eller ej, og jeg maa sige med Hensyn til Afgørelsen af dette Spørgsmaal, som jeg nu har sagt saa mange Gange, at jeg faar jo Prygl, hvad enten jeg forelægger Forslaget paa den Maade, Straffelovkommissionen har lavet det, eller ikke. Jeg ved allerede nu, at der venter mig en saadan Kritik, hvilket af de to Alternativer jeg saa vælger, derfor vil jeg foreløbig betænke mig paa, hvilke Klø der kan være de værste, og saa skal jeg senere se at komme med et Forslag, og det er godt muligt, at et saadant Forslag kan komme til Aaret 1912. Men det skulde da glæde mig i høj Grad, naar dette Forslag kommer til Rigsdagen, at man da kunde arbejde hurtigt og arbejde paa det i den Følelse, at det gjaldt om at faa noget godt ud af Lovten og føre den igennem. Jeg ved meget godt — og her tager jeg Sagen fuldstændig alvorligt —, at det er en Sag, som vil sætte mange Lidenskaber i Bevægelse, men det vilde være mig en stor Glæde, om det var muligt at føre den igennem og i Virkeligheden faa noget ud af det paagældende Arbejde. Det er en stor Reform og en vanskelig Reform, hvad jeg tror, at ogsaa alle Medlemmer ere klare over. Jeg skal yde det bedste, jeg kan, for at gennemføre en saadan Reform snarest muligt.

Til det ærede Medlem fra Odense